

∞ Grover ∞

Christian Deterink

Grover Garfield kon gewoon niet geloven dat hij in deze situatie was beland. Vanochtend had hij nog nietsvermoedend op het terras van zijn luxueuze huis in de barmhartige zon gelegen en een hamburger en een cocktail genuttigd. En nu... de grootste ellende waar hij ooit in gezeten had. Vanmiddag had hij nog op zijn vaste stek gelegen van Sunset Beach, naar zijn bescheiden mening het beste strand van Honolulu, onderwijl pina-colada's nuttigend die, door de hitte glimmende, negerbedienden hem hadden aangereikt. En nu... de hel!

Wanhopig hield hij halt en haalde snel en diep adem. Toch had hij het idee geen zuurstof binnen te krijgen, alleen maar een dikke lucht die bijna substantie leek te hebben en die hem misselijk maakte. Hij leunde vertwijfeld met zijn handen op zijn knieën en probeerde ergens hernieuwde energie en hernieuwde moed vandaan te halen.

Hij slaagde in geen van beide.

In plaats daarvan voelde Grover zich steeds beroerder worden. Het zweet lag als een dikke laag vette olie op zijn gloeiende rug en de hoofdpijn in zijn slapen werd steeds erger. Grover streek door zijn verwarde haren en keek naar boven. Het felle daglicht deed pijn in zijn tot spleetjes geknepen ogen. Wat hij zag was weinig hoopgevend. De top van de berg was nog ver weg. "Godverdomme, godverdomme, godverdomme", vloekte Grover zacht, als ware het een soort bezwering. Hij haalde nog een keer diep adem en hervatte zijn moeizame klim. Met trage, zeer voorzichtige stappen bewoog hij de benen onder zijn omvangrijke tonronde lijf. De witte gymschoenen die hij droeg, vervormden vervaarlijk onder het gewicht van het lijf naar de vorm van de grillige ondergrond. Moeizaam, zeer moeizaam zette hij zijn eenzame strijd tegen de berg voort.

Hoe had het zo ver kunnen komen, bleef door Grover's hoofd malen. Wat was er allemaal eigenlijk met hem gebeurd? Hij herinnerde zich nog dat hij die middag, toen hij wegging van Sunset Beach, zijn opkomende honger had gestild oor het eten van twee gekookte krabben in een klein eettentje aan de lange weg naar Honolulu aan de andere kant van het eiland. Toen hij die had verorberd was hij weer op weg gegaan in zijn oude trouwe Four Wheel Drive. Maar toen? Grover wiste het zweet uit zijn ogen en tuurde wanhopig omhoog. Het leek wel alsof de zon op ontploffen stond en de gehele omgeving in een kokende hitte zette. Waarom had die zelfde zon op het strand eerder vandaag veel minder heet geleden, vroeg hij zich geïrriteerd af. Terwijl op dit

moment het einde van de dag naderde? Hij wilde dat hij zijn zonnebril nog had, maar die had hij ergens kwijtgeraakt.

Grover bedacht dat het nog een lange weg te gaan was richting de top was, maar hij wist dat hij moest doorzetten. Het leek hem de enige redding die overbleef. Deze hoge berg in combinatie met die sterke zaklamp die hij in het plastic draagtasje aan een van zijn mollige armen meestorste. De enige hoop op redding.

Maar om terug te komen op de nog steeds prangende vraag, wat was er nu ook al weer gebeurd? Grover's geheugen was een chaos, alsof het gewist was in zijn kokende hersenen. Toch kwam hetgeen hij wilde weten weer langzaam boven. Hij had zijn Four Wheel Drive gepakt, en toen... toen had hij besloten een landelijke route te nemen: in plaats van de hoofdweg naar Honolulu de zandpaden het achterland in, over de Koolau Range. Waarom eigenlijk? Grover had dat nooit eerder gedaan, en bovendien; het noorden van Oahu was zo goed als uitgestorven, wat had hij er te zoeken? Sportief rijden met zijn auto? No way, José, de enige reden dat Grover deze auto had, was omdat ze zo ruim en groot waren. Nee, het leek wel of het iets buiten hemzelf was geweest. Iets als een... stemmetje in zijn hoofd...

Opeens gleed de rechtervoet van Grover weg op een verschuivende steen. Grover kantelde, wist in een uiterste inspanning zijn lichaam nog te draaien, maar voorkwam niet dat zijn enkel dubbelklapte, noch dat hij vijf meter naar beneden gleed over de keiharde en puntige ondergrond. Hij slaakte een gepijnigde kreet. De pijn maakte even dat hij alleen nog maar een intens witte felheid waarnam, maar om welke reden dan ook zorgde de pijn ook dat de mist even optrok in zijn wazige brein. Ja, het was zeker een soort stemmetje geweest. Of een ongewoon soort ingeving van hemzelf, dat hier in de bergen, de reeds gedoofde vulkanen van Oahu, iets was waar hij heen moest. Een belangrijk doel, of zo...

Grover kreunde en werkte zichzelf weer op de been. Onvast bleef hij staan terwijl hij wanhopig ademde en zijn enkel testte. Ernstig verzwikt. Grover vloekte binnensmonds. Tot de top van de berg was het nog zeker enkele honderden meters. Niet dat hij persé de top moest halen, maar hij moest wel hoger komen, wist hij. Alleen dan zouden mensen zijn signalen met zijn zaklamp zien, straks als de zon gezakt was.

Hij herpakte zichzelf en sleepte zichzelf weer voort de berg op, nog trager dan eerst. Stapje voor stapje sleepte Grover zijn zware lichaam de kale berg in de Koolau Range op.

Aanvankelijk, wist Grover, was er nog niets aan de hand geweest toen hij de binnenlanden was ingereden. Zijn Four Wheel Drive had geen enkel probleem met de slechte zandpaden gehad en hij had zelfs genoten van het tochtje. De rust, de uitgestrektheid van het levenloze landschap, het relatief jong aardoppervlak dat in zijn ogen merkwaardig genoeg juist als het palet van de eeuwigheid had geleken.

Op een gegeven moment had hij besloten de Koolau Range in te rijden, een onherbergzaam gebied. Waarom wist hij opnieuw niet. Ergens had hij geweten dat hij koers moest zetten naar Honolulu. Hij had immers een afspraak in de vroege avond, nu ongeveer. Maar toch was de

verleiding om de bergen in te rijden groter geweest. Waarom? Wat had hij gehoopt hier aan te treffen anders dan een desolaat bergachtig landschap, met uitgedoofde vulkanen als bergtoppen? Grover begon echt aan zichzelf te twijfelen. Zou hij soms een zonnesteek hebben gehad? Maar dat leek hem toch sterk. Hij woonde nu al zes jaar op Hawaï en had elke dag ervan zo'n beetje in de zon gezeten. De zon was zijn grote vriend geweest op dit eiland, tenminste, tot vandaag dan. Maar wat was het dan? Een zinsbegoocheling, een psychose, een delirium? Of gewoon een gekke bui?

Hoe het ook zij, dieper in de bergen, toen er nauwelijks nog sprake was van een pad, had Grover geweten dat het in ieder geval niet zijn gelukkigste dag op aarde was. Van het een op het andere moment was zijn auto er mee opgehouden. Die ouwe trouwe auto van hem, 200.000 kilometer op de teller, waar hij nooit enig probleem mee had gehad, gaf er opeens de brui aan. Geen rook, geen waarschuwinglampjes, geen rochelende motor, nee... gewoon pats: alles uit.

Dat was het begin van de ellende geweest. Opeens had hij vastgezet in één van de meest onherbergzame gebieden van Hawaï, met een auto, die met geen mogelijkheid meer aan de praat te krijgen was en zonder enige vorm van communicatiemiddel.

En zo was die verduivelde zaklamp ineens zijn laatste redmiddel geworden.

Koppig zwoegde Grover voort. Hij concentreerde zich nu alleen nog maar op het neerzetten van zijn voeten op de harde rotsbodem. Links, rechts, links... Nog vijftig meter klimmen, beloofde hij zichzelf, dan zou hij rusten en wachten tot de zon in zee was gezakt en hij kon proberen met zijn zaklamp noodsignalen uit te zenden.

Met vertrokken gezicht keek hij op naar de ongenadige berg. Zijn gezicht veranderde van een verbeterde uitdrukking in een verraste. Even wist hij zeker dat hij gek was geworden. Vijftig meter hoger op de berg stond een gebouw! Hij herkende de reclameborden tegen de houten wanden; Okulala, dat was een lokale keten van eettentjes!

Dit was toch al te zot? Een eettentje van Okulala tegen de flanken van een desolate berg, midden in de woeste Koolau Range? Dit moest een, hoe noemen ze zo iets ook al weer.... Een Fata Morgana zijn. Hij wreef in zijn ogen, alsof hij zijn geest wilde ophelderen en keek opnieuw. Het gebouwtje stond er nog steeds!

Grover klom perplex nog enkele stappen, en toen weer enkele stappen, steeds de eettent in de gaten houdend, alsof deze zou verdwijnen zo gauw deze uit zijn blik bevrijd werd. Maar het ding verdween tot zijn verbazing niet, het was geen Fata Morgana, het was echt. Het moest echt zijn!

Een bevrijde lach verscheen op het gezicht van Grover. Hij had het toch gered, het was allemaal weer goed gekomen! Wat was het stom eigenlijk dat hij zich zo druk had lopen maken... Alsof hem iets kon gebeuren op een relatief dichtbevolkt eiland als deze... Vervuld van nieuwe moed klom hij door. Hij was zich er niet van bewust dat hij steeds sneller ging lopen, ondanks zijn grote vermoeidheid en pijnlijke enkel. De plastic tas met de zaklamp liet hij op de grond vallen. Die was niet meer nodig...

Hmm, dacht Grover, zouden ze er ook super-hamburgers verkopen met extra veel curry-saus? Hij hoopte het, want hij had opeens erge trek in iets stevigs. Hij meende zelfs al de typische vette bakgeur te ruiken van de eettent. Oh, een hamburgertje, dat zou hemels zijn!!

De laatste meters legde Grovers bijna rennend af, al trekkend met zijn rechterbeen. Tenslotte had hij de kleine stoep voor de ingang bereikt. Hij hijgde hevig en bleef enkele momenten gebogen met zijn handen op zijn knieën staan, geheel uitgeput.

Tenslotte richtte hij zich weer op. Hongerig keek hij naar binnen. Hij zag de kenmerkende stoeltjes en tafeltjes, de lange bar, daarachter de keukenfaciliteiten: de bakplaten, de frituurinstallaties, de koelkasten, de grote borden waarop het menu stond gepresenteerd. Er was echter één ding dat ontbrak ... vreemd genoeg waren er geen mensen. De hele zaak was uitgestorven!

Grover draaide zich verward om en keek om zich heen naar de omgeving van de eettent. Zijn verbazing werd steeds groter. Er was helemaal niets! Meteen voorbij het stoepje bij de ingang van de eettent bevond zich de kale rotsbodem van de berghelling, die zich leek uit te strekken rondom het hele gebouw. Geen weg, geen parkeerplaats, geen vlaggestokken. Zelfs geen zandpad. Helemaal niets. Alsof het eettentje willekeurig gedropt was in de wildernis.

Grover snapte het niet, hij begreep er echt helemaal niets van. Hij draaide zich weer om en keek weer naar binnen. Toen merkte hij opeens dat alle bakplaten werkten en dat de grote frituurinstallaties aanstonden. De kenmerkende dunne rook steeg er uit op. Een aangename braadgeur bereikte zijn neus en onwillekeurig liep het water hem in de mond.

De aanblik van gereed staande voorzieningen van een cafetaria was voldoende voor Grover. Hij zette alle twijfels en onbeantwoorde vragen voor even opzij, en stapte de eettent binnen. Eerst even een fijne hamburger voor zichzelf bakken, of twee. Daarna zou hij wel verder zien.

Haastig beende hij door de restauratie-ruimte tot hij achter de bar was. Zijn zintuigen hadden zich niet vergist. De keuken was volledig operationeel. Er kon gekookt worden! Verlekkend en gehaast keek Grover om zich heen, op zoek naar iets eetbaars. Hij boog zich voorover naar een deur van zoals het er naar uit zag een vriezer en opende die, ingevroren hamburgers of zo verwachtend.

Wat hij zag deed hem echter achterover wankelen. Achter de deur bevond zich geen etenswaren, maar een roodgloeiende, rokerige ruimte. Grover boog naderbij en zag dat deze heel diep moest zijn. De hitte die eruit sloeg deed hem angstig terug deinzen. Alsof hij recht het binnenste van een vulkaan had ingekeken. De ingewanden van de aarde zelf! Grover sloeg de deur in afschuw dicht en drukte zijn dikke en van het zweet klamme lichaam tegen de balie. Wat gebeurde er in hemelsnaam? Er was iets heel erg mis...

De deur van de vriezer sloeg opeens uit zichzelf weer open, alsof het de deur van een opontploffen staande oven was. Grover zag tot zijn verbijstering roodgloeiende vlammen uit de koelkast komen. Dikke, furieuze vuurtongen die hem wel leken te willen grijpen. Eén van de vlammen raakte zelfs zijn been aan. Het ding voelde niet alleen heet aan, maar ... dit was echt

onbegrijpelijk... Grover wist zeker dat hij voelde dat zijn been door het ... ding... werd weggetrokken. Alsof het hem de diepte in wilde sleuren. Hij deinsde nog verder naar achteren. Op hetzelfde moment sloegen vier andere kastdeuren open. Ook hierachter de peilloze donkerrode diepte en ook hier sloegen rode vuurtongen uit te voorschijn. Ze wilden hem pakken! Geheel in paniek probeerde Grover vanachter de toonbank weg te komen. Maar daardoor moest hij langs de steeds driftiger likkende vuurtongen. Hij probeerde het moedig, springend van zijn ene op zijn andere been. Grover kwam vijf meter tot hij voelde hoe zijn been ruw onder hem werd weggetrokken. Hetzelfde moment lag hij op de grond. Een handvol vuurtongen hadden zich om zijn enkels en onderbeen geslingerd en trokken hem richting één van de vuurovens. Grover gilte nu panisch, terwijl hij zich probeerde vast te klampen. Maar de vuurtongen, die schroelden op zijn vlees, waren taai. Het leken wel roofdieren, aan de haal met een veel grotere maar zwakke prooi. Eindelijk besepte Grover wat er aan het gebeuren was. Hij stond op het punt geofferd te worden! Hij zou worden ópgeslokt door de aarde zelf! De angst gaf hem nieuwe kracht en met wilde schoppen probeerde Grover zich van de vuurtongen te bevrijden. Het lukte. Eén na een moesten ze loslaten en uiteindelijk was hij vrij.

Hijgend als een hyperventileerder tijdens een zware aanval richtte hij zich op. Zijn shirt was doorweekt van het zweet en zijn gezicht was grijs van de spanning. Nee, geen uitweg, die verduivelde vuurtongen kwamen alweer dichterbij. Tenzij... Met een ultieme krachtsinspanning werkte Grover zijn veel te zware lijf op de toonbank. Tot zijn verbazing lukte het. Terwijl hij voelde hoe het vuur uur de aarde alweer aan zijn lichaam likte, wist hij zich helemaal over de toonbank te werken. Als een machteloze walvis gleed hij er aan de andere zijde weer af.

In zijn val had hij iets hards geraakt, één van de barkrukken of zo, en eventjes duizelde het hem. Voor hij echter dreigde weg te zakken in bewusteloosheid dwong hij zichzelf om op te krabbelen. Uiterst moeizaam wist hij wankel overeind te komen. Tussen de bezwete haren voor zijn ogen zag hij dat de vuurtongen hem niet meer konden bereiken. Dat gevaar was voorlopig bezworen.

Toen echter zag hij het volgende gevaar alweer opdoemen: het hele gebouw begon te bewegen! Het klapte als het ware in elkaar, alsof het langzaam maar zeker de aarde in werd gezogen. Grover kon van pure paniek een moment geen adem kon halen. De lucht leek geheel zuurstofloos en vol van zwavel, alsof hij zich al diep in de gekrochten van de aarde bevond.

Maar als hij wilde dat dat binnenkort niet echt gebeurde, moest hij nu maken dat hij wegkwam, en snel ook! Grover draaide zich om en probeerde zich te bewegen. Maar hij kon zich bijna niet bewegen, alsof hij in een vluchtscène in een slechte droom zat. Tergend langzaam zette hij zijn ene been voor het andere, terwijl de tijd genadeloos doortikte.

"Verdomme, verdomme", gromde Grover bijna huilend. Als hij met het gebouw door de aarde werd opgeslokt, leek een snelle dood misschien wel het minst erge dat hem kon overkomen. Dit alles... het leek wel een soort van afrekening... En ergens leek het opeens zo logisch: zijn hele leven lang had hij geschrans en geschrans. Hij had gegeten van de aarde en zich volgepropt met haar prachtige producten. Zonder enig respect, zonder enig gevoel van proportie. Wat er nu plaats vond was de wraak van de aarde zelf! Hij zou zelf opgegeten worden. En op welke plaats beter dan op de flanken van een uitgedoofde vulkaan, waar de ingewanden van de aarde het dichtst langs de oppervlakte streken en de demonen als sinds mensenheugenis hadden rondgewaard...?

Wanhopig probeerde Grover los te komen uit de dodelijke omklemming die zijn lijf had bevangen en eindelijk slaagde hij erin vaart te maken. Maar hij was laat, veel te laat. Toen hij vluchtig achterom keek zag hij hoe het gebouw om hem heen nu heel snel ineens schrompelde. Alsof het inklapbaar of invouwbaar was en het weer verdween in de aarde waar het vandaan kwam. Nee beter nog: alsof de eettent het net was waarmee de dikke vis was gevangen. Onder hem begon de vloer te kantelen, en zonder nog zijn evenwicht te kunnen houden viel Grover hard neer op de grond. Hij voelde hoe hij naar beneden begon te glijden. Radeloos probeerde hij zich vast te houden aan de naden van de houten vloer terwijl zijn ogen panisch naar beneden keek. Daar zag hij hoe de wanden van de eettent braken als broze kroepoek en vervolgens verdwenen in wat wel wat leek op een gulzige mond. Een mond die niet donker was, maar rood opgloeide, en rook naar zwavel.

Grover raakte de grip op de vloer kwijt en begon te schuiven. Wanhopig probeerde hij zich nog ergens aan vast te klampen, maar er was geen redden meer aan. Grover Garfield zou worden opgeslokt door de hongerige, wraakzuchtige aarde.

Dit was het moment waarop Grover begon te gillen.

Nog geen tien minuten later was die naamloze bergflank daar in de Koolau Range weer even rustig als altijd. Er was geen enkel spoor meer van een eettent, nog niet van een spleet in de grond.

Grover Garfield zou nooit meer worden gevonden. Ruim een dag later werd zijn, overigens nog prima functionerende, Four Wheel Drive, aangetroffen op een afgelegen bergpad. De plaatselijke politie stond voor een raadsel en sloot de vermissingszaak uiteindelijk na drie weken vruchteloos onderzoek. Ze gooiden het erop dat Garfield zelfmoord had gepleegd door zich in één van de smalle en diepe kloven te werpen die in de Koolau Range te vinden waren. Het hardnekkige gerucht dat bij de met name autochtone Hawaiianen de ronde deed dat hij niet uit eigen wil door de aarde was opgeslokt, werd als een fabeltje afgedaan.

